

טקס הזיכרון לבוגרי בית הספר "ביאליק" – 17.5.11

**"רציתי לקטוף פרח מהגן
אבל אמא אמרה: "אסור זה מוגן"
בכל העולם יש חוקים
אסור לקטוף פרחים מוגנים!
אולי אני סתם ילד קטן
שלא מבין למה דווקא כאן
פרחים אסור וחיילים מותר.."**

מלחמת קיום אחת ארוכה קוטעת חיים בישראל ומשנה מסלול חייהן של משפחות. השנה הצטרפה פזית ויזל, תושבת העיר ואמא ללינוי בת השנתיים, אל משפחת השכול של קריית ביאליק המונה כבר 136 חללים. בעלה, סוהר שירות בתי הסוהר, מישר ערן ויזל ז"ל, נהרג ב- 2.12.2010 באוטובוס הצוערים באסון הכרמל. פזית, לינוי הפעוטה ובני המשפחה פסעו השנה לראשונה אל אנדרטת הזיכרון בעירנו כמשפחה שכולה. כתבה פזית לאחר הטקס העצוב: **"ערני אהובי, זהו יום הזיכרון הראשון בלעדיך וכל כך קשה שלי. הכאב גדול מנשוא, הדמעות זולגות מעצמן והלב פצוע ומדמם. אתמול היינו בעצרת הזיכרון, שמך כבר הופיע על האנדרטה, המעמד, דקת הדומיה, המילים והשירים חנקו אותנו ופתאום התמונה שלך, השם שלך והילדה הקטנה שלנו שקראה לך, ואתה? אתה לא ענית לה."** הפצע לעולם נשאר טרי.

גם מרחק השנים לא משכיח את הנופלים ולבטח אינו מרפא את הפצע העמוק שנפער בלבכם. כתבה נירה כרמי, אמא של נדב ז"ל, בוגר בית הספר "הבונים", שנפל במלחמת יום הכיפורים: **"הציפייה הקלה שאיחלת לנו בגלויה אותה שלחת בזמן המלחמה הפכה לכבדה מאוד. הגעגועים מכרסמים בתוכי... שלושים ושמונה שנים לא ראיתי את תחיית המתים, אז אולי נדב ניפגש שם למעלה? אמא."**

אל תחושת האבדן, אל תחושת חוסר האונים. אל הגעגועים ולצער על מותם של יקיריכם, מתווסף גם יגון ההחמצה. לעולם לא נדע מה היה קורה אילו היו נשארים בחיים, אילו הקימו והרחיבו משפחות, אילו הגשימו ומימשו חלומות. יגונכם גדול, לבנו דואב עמכם, מנין תבוא הנחמה? אמר הנביא – **"מנעי קולך מבכי ועינייך מדמעה, כי יש שכר לפעולתך"**. לו יכלו הנופלים להיות עמנו היום, היו רואים מעשי ניסים בארץ הזאת. הם לבטח היו גאים בכברת הדרך שעברנו מיום הקמת המדינה וההישגים הרבים שרשמנו בכלכלה, במדע ובמחקר, ברפואה, בספרות ובתרבות.

ששים ושלוש שנים נמשך סיפור האהבה המיוסר שלנו עם הארץ הזאת. ששים ושלוש שנים, בהן אנחנו מתפללים: לו יהי, לא עוד. מייחלים להשיב את החרב לנדנה. אך הזמן כנראה טרם הגיע.

בהתייחד בית הספר "ביאליק" עם יגונכם, עוטפים אתכם תושבי העיר קריית ביאליק וקהיליית בית הספר באהבה ובאחוה, בשותפות גורל, בתחושת מחויבות עמוקה ובכבוד והוקרה. אנו נוסיף לנצור את זכר הנופלים בחיי התרבות והיצירה של עירנו.